



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 465/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o., Hurbanova 1243/18, Liptovský Mikuláš, proti uzneseniu Správneho súdu v Košiciach sp. zn. 4S/43/2024 z 19. júna 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadost'učinenie vo výške 20 150,90 eur a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľ sa žalobou zo 4. októbra 2019 domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie Okresného úradu Kežmarok, pozemkového a lesného odboru č. OU-KK-PL0-2019/000520-482KG z 13. augusta 2019, ktorým schválil vykonanie projektu pozemkových úprav v katastrálnom území Stará Lesná, obci Stará Lesná, okrese Kežmarok schváleného rozhodnutím okresného úradu č. OU-KK-PL0-2019/711-020-SCHM z 26. februára 2019, a vec vrátil okresnému úradu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať odkladný účinok podanej správnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia z 13. augusta 2019 podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

4. Sťažovateľ namietal, že okresný úrad s ním ako s účastníkom nekonal podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“) a jeho reštitučný nárok neriešil priamo v konaní o pozemkových úpravách v zmysle § 42d v spojení s § 42e zákona č. 330/1991 Zb. napriek tomu, že právny predchodca sťažovateľa si riadne a včas uplatnil reštitučný nárok už v roku 1992.

5. Uznesením č. k. 1S/61/2019-154 z 5. mája 2020 Krajský súd v Prešove návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol.

6. Sťažovateľ podal 25. júna 2020 opätovný návrh na priznanie odkladného účinku žalobe, dôvodiac, že vlastníci, ktorí nadobudli vlastníctvo k pozemkom v pozemkových úpravách, sa stali formálne ich riadnymi vlastníkmi a môžu tak svoje vlastnícke právo prevádzať na tretie dobromyseľné osoby, čím potenciálne hrozia ďalšie spory o určenie vlastníckeho práva.

7. Krajský súd rozsudkom č. k. 1S/61/2019-708 zo 14. júna 2022 žalobu zamietol, proti čomu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, na základe ktorej kasačný súd rozsudkom sp. zn. 5Svk/53/2022 z 25. apríla 2024 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie.

8. Následne bolo vydané napadnuté uznesenie správneho súdu sp. zn. 4S/43/2024 z 19. júna 2025, ktorým súd opätovne návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol.

9. Medzičasom bol vydaný rozsudok správneho súdu sp. zn. PO-6S/75/2022 z 28. apríla 2025, z ktorého vyplýva, že reštitučné konanie týkajúce sa reštitučných nárokov sťažovateľa nie je skončené a je v štádiu na prvom stupni na okresnom úrade, keďže pôvodné rozhodnutie správneho orgánu o zamietnutí reštitučných nárokov sťažovateľa bolo zrušené z dôvodu jeho nezákonnosti.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ vníma napadnuté rozhodnutie predovšetkým ako ústavne neprípustné prejudikovanie meritórneho rozhodnutia správnym súdom vo veci samej, ktoré vyplýva z nesprávnej a úplne arbitrárnej argumentácie, ktorá sa však vzťahuje na vec samu.

11. Sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie je vydané v rozpore so zákonom z nasledujúcich dôvodov:

- A. existencia neodstrániteľnej procesnej vady konania spočívajúcej v nesprávne ustálenom okruhu účastníkov správneho konania,

- B. existencia neodstrániteľnej procesnej vady konania spočívajúcej v nezákonnosti rozhodnutia z 13. augusta 2019 a rozhodnutia z 26. februára 2019 pre porušenie princípu legality a ústavnosti a konania na základe a v medziach zákona,

- C. nevykonanie kľúčového dokazovania navrhnutého sťažovateľom,

- D. nesprávne vyhodnotenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku,

- E. nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

K bodu A:

12.1 Správny súd sa vôbec nezaoberal tým, že správne konanie, v ktorom bolo vydané rozhodnutie z 13. augusta 2019, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie z 26. februára 2019, bolo postihnuté vadou spočívajúcou v skutočnosti, že sťažovateľ v konaní o pozemkových úpravách nebol účastníkom konania napriek tomu, že sťažovateľ sa priznania procesného postavenia účastníka konania domáhal. Podľa sťažovateľa ide o procesnú vadu, na ktorú je potrebné prihliadať *ex offi*o v každom konaní bez ohľadu na to, či ide o meritórne alebo „vykonávacie“ konanie. Ide o zásadnú nezákonnosť konania pre nesprávne ustálený okruh účastníkov, ktorá zakladá nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia správneho súdu, ktorý sa s touto vadou nijako nevysporiadal.

12.2 Sťažovateľ zdôrazňuje, že správny orgán konal ako s účastníkmi konania s nesprávnymi osobami, keďže absolútnu neplatnosť všetkých právnych úkonov smerujúcich k prevodu vlastníckeho práva k pozemkom, na ktoré mal uplatnený reštitučný nárok, už jednoznačne konštatoval dovolací súd vo viacerých právoplatných rozsudkoch, preto všetky následné právne prevody nehnuteľností, ku ktorým mal sťažovateľ uplatnený reštitučný nárok, sú absolútne neplatné. Zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) má ako *lex specialis* prednosť pred zákonom č. 330/1991 Zb., a teda nemôže byť obidený cez ustanovenia o pozemkových úpravách.

K bodu B:

13.1 Rozhodnutie z 26. februára 2019, ktoré tvorí vecný aj právny základ pre následné rozhodnutie z 13. augusta 2019 vydané v konaní o pozemkových úpravách, je postihnuté vážnymi procesnými vadami. Sťažovateľ síce nepodal opravný prostriedok proti rozhodnutiu z 26. februára 2019, avšak jeho nezákonnosť nemôže byť dodatočne „zhojená“ tým, že na jeho základe správny orgán vydá rozhodnutie z 13. augusta 2019, ktoré mení reálny stav vecí v katastri a spôsobuje zánik vlastníckeho práva k dotknutým parcelám bez účasti sťažovateľa.

13.2 Rozhodnutie z 13. augusta 2019 nemôže byť považované za zákonné, ak nadväzuje na rozhodnutie, ktoré samo osebe nebolo vydané v súlade so zákonom, a ak takéto nezákonné rozhodnutie akýmkoľvek spôsobom „vykonáva“, keďže platí zásada legality ako základná zásada výkonu verejnej moci podľa čl. 2 ods. 2 ústavy.

13.3 Sťažovateľ považuje tiež za mimoriadne dôležité zdôrazniť, že napadnuté uznesenie je založené na nesprávnej právnej interpretácii povahy správneho konania, keďže súd akcentoval, že ide údajne „len“ o tzv. vykonávacie konanie, ktoré má zabezpečiť „len“ technickú realizáciu už skôr vydaného rozhodnutia o pozemkových úpravách. Týmto však vec nesprávne právne kvalifikoval, keďže práve v rámci tohto konania bolo vydané rozhodnutie, ktoré zásadným spôsobom zasiahlo do vlastníckeho práva sťažovateľa bez jeho účasti. Zároveň platí, že táto právna kvalifikácia súdu nebola pre rozhodnutie o odkladnom účinku ani potrebná a správny súd ju neopodstatnene použil na účely prejudiciálneho posúdenia veci samej, čím prekročil rámec konania o odkladnom účinku. Sťažovateľovi údajne ani nemôže vzniknúť nenahraditeľná ujma, keďže podľa názoru súdu nešlo o rozhodovanie vo veci samej. Takto konštruovaná právna argumentácia je ústavne neakceptovateľná.

13.4 Sťažovateľovi nie je zrejmé, prečo podľa názoru správneho súdu reštitučné konanie neovplyvňuje konanie, v ktorom sa rozhoduje o pozemkových úpravách, keď je zrejmé, že osoba, ktorá má uplatnený reštitučný nárok k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom pozemkových úprav, je, resp. môže byť pozemkovými úpravami dotknutá na svojich vlastníckych a iných právach.

K bodu C:

14. Došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces, pretože v konaní nebolo vykonané ním navrhované dokazovanie (okrem iného listy vlastníctva preukazujúce prevody na tretie osoby, inzeráty na predaj pozemkov, článok z denníka SME z 22. 6. 2020, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a krajských súdov o porušení blokačnej povinnosti, zápisy o rozostavanej výstavbe a záložných právach, geometrické plány a zápisnice zo stretnutí s okresným úradom a so spracovateľmi pozemkových úprav a pod.). Správny súd na navrhované dokazovanie nereflektoval napriek tomu, že bolo zásadné pre vec samu.

K bodu D:

15.1 Správny súd nesprávne právne posúdil splnenie podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žaloby podľa § 185 SSP. Bez akéhokoľvek skutkového a právneho rozboru skonštatoval, že údajne nedošlo k naplneniu podmienky závažnej ujmy alebo hrozby nenapraviteľného následku.

15.2 Správny súd sa nijako nevysporiadal s tým, že napadnuté rozhodnutie z 13. augusta 2019 má priame faktické a právne účinky, a to vrátane zániku pôvodného vlastníctva sťažovateľa a prevodu vlastníctva na tretie osoby, ktoré pozemky nikdy nemali nadobudnúť (keďže ich pôvodne nadobudli na základe absolútne neplatných právnych úkonov v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb.), čím sťažovateľ utrpel trvalú majetkovú ujmu, čo jednoznačne napĺňa kritérium „závažnej ujmy alebo nenapraviteľného následku“ v zmysle § 185 písm. a) SSP. Rozhodnutie je preto arbitrárne, vnútorne rozporné a v rozpore s právnym názorom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozsudku sp. zn. 5Svk/53/2022.

15.3 Správny súd len paušálne konštatoval, že údajne nejde o reálnu hrozbu závažnej ujmy, ale len o hypotetickú možnosť, čo je v rozpore so skutkovými zisteniami, ktoré sťažovateľ podrobne uviedol a doložil, ale aj v príkrom rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu. Sťažovateľovi reálne a aktuálne hrozí mimoriadne závažná a nenapraviteľná ujma – najmä strata možnosti reálneho výkonu vlastníckeho práva k reštitučným pozemkom, ktorých trhovú hodnotu predstavuje niekoľko miliónov eur.

15.4 Správny súd tiež svojvoľne a bez náležitého skutkového a právneho základu konštatoval údajné nesplnenie druhej kumulatívnej podmienky, konkrétne údajný rozpor priznania odkladného účinku správnej žaloby s verejným záujmom. Tento záver považuje sťažovateľ za arbitrárny a skutkovo nepodložený. V prípade sťažovateľa ide o rozsah reštitučných nárokov v obvode pozemkových úprav vo výmere viac ako 100 hektárov, čo predstavuje viac než 13 % celého územia pozemkových úprav, ako bolo preukázané v podanom návrhu. Sťažovateľ je teda objektívne najvýznamnejším dotknutým subjektom v danom území. Správny súd však nesprávne uprednostnil záujmy ostatných účastníkov, údajne viac ako 350 osôb, bez akéhokoľvek testu proporcionality, a to aj napriek tomu, že mnohé z týchto osôb nadobudli pozemky na základe absolútne neplatných právnych úkonov.

K bodu E:

16. Uznesenie správneho súdu je zároveň vydané v rozpore so zákonom pre jeho nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie. Správny súd opakuje formalistickú vetu, že údajne ide len o „vykonávacie“ rozhodnutie, pričom úplne ignoruje, že aj „vykonávacie“ rozhodnutie musí byť vydané v rámci zákonného procesu.

17.1 Pokiaľ ide o zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa, tento vyplýva zo skutočnosti, že správny orgán mal vedomosť o existencii reštitučných nárokov sťažovateľa, ako aj o spoločnej nehnuteľnosti, ako aj o nesprávnom ocenení pozemkov sťažovateľa, ako aj o zastavaných pozemkoch, ktoré nemali byť zahrnuté do pozemkových úprav, ako aj o rozhodnutiach najvyššieho súdu, teda mal *ex officio* preskúmať, či vydanie rozhodnutia z 26. februára 2019, ako aj vydanie rozhodnutia z 13. augusta 2019 nepredstavovalo neoprávnený zásah do majetkových práv sťažovateľa. Podmienky na odôvodnenie zásahu do jeho majetkových práv neboli splnené, a preto zásah do jeho práv nie je odôvodnený.

17.2 Sťažovateľ zdôrazňuje, že v prípade nepriznania odkladného účinku správnej žalobe dôjde k nezvratnému zásahu do jeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy čl. 1 dodatkového protokolu. V zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. a § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 229/1991 Zb. má právoplatné schválenie vykonania projektu pozemkových úprav konštitutívne účinky, ktoré vedú jednak k zápisu vlastníckeho práva k novovytvoreným pozemkom do katastra a zároveň znemožňujú vydanie pôvodných pozemkov oprávnenej osobe v reštitučnom konaní. Ak dôjde k realizácii zápisov v katastri nehnuteľností na základe schváleného projektu, sťažovateľ nenávratne stratí možnosť nadobudnúť do vlastníctva konkrétne pozemky, ku ktorým sa jeho reštitučný nárok viaže, a zostane mu len právo na neadekvátnu a neprimerane nízku peňažnú náhradu, čo predstavuje nepomerne slabšiu formu reštitúcie odporujúcu jej účelu a podstate.

17.3 Sťažovateľ zásadne nesúhlasí s právnym názorom správneho súdu, že mu výkon rozhodnutia okresného úradu nemôže spôsobiť závažnú ujmu len preto, lebo ešte nebolo rozhodnuté o jeho reštitučnom nároku, a že mu môže byť pridelený náhradný pozemok z pozemkov Slovenského pozemkového fondu alebo štátneho subjektu. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia sa znemožní reštitučné vydanie konkrétnych pozemkov, čím dôjde k nezvratnej ujme.

18. V konaní o pozemkových úpravách v k. ú. Stará Lesná došlo k zjavne nerovnému zaobchádzaniu so sťažovateľom v porovnaní s ostatnými „účastníkmi“ konania, čím bola porušená zásada rovnosti v právach garantovaná čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru. Sťažovateľ nebol prizvaný ako účastník konania o pozemkových úpravách napriek tomu, že bol právoplatne uznaný ako oprávnená osoba v prebiehajúcim reštitučnom konaní, mal postavenie právneho nástupcu pôvodného vlastníka a uplatňoval si nároky k rovnakým druhom pozemkov ako ostatní účastníci. Sťažovateľ sa tak ocitol v zásadne znevýhodnenom postavení, čo je v priamom rozpore so základným princípom nediskriminácie.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie zákazu diskriminácie

(čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 14 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením správneho súdu o zamietnutí odkladného účinku správnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia okresného úradu z 13. augusta 2019, ktorým bolo schválené vykonanie projektu pozemkových úprav v k. ú. Stará Lesná. Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie nezákonné, arbitrárne, nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, pričom správny súd sa absolútne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa. Navyše v konaní došlo k takej aplikácii hmotného práva na zistený skutkový a právny stav, ktorá poprela jej účel a zmysel do tej miery, že je ústavne nekonformná, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie neprípustne prejedikuje rozhodnutie vo veci samej.

20. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

21. Vzhľadom na predmet posudzovaného rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že čl. 46 ods. 2 ústavy zaručuje fyzickým osobám a právnickým osobám, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, základné právo obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Napriek tomu, že právo na prístup k (správnemu) súdu má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, sťažovateľ sa vyslovenia jeho porušenia nedomáha, čo ústavný súd považuje (aj vzhľadom na jeho kvalifikované právne zastúpenie) za výrazné pochybenie. Vzhľadom na skutočnosť, že i správny súd je pri svojom konaní viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd pristúpil k ústavnoprávnemu prieskumu napadnutého rozhodnutia. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

22. Rozhodnutie o návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné, ide teda o rozhodnutie dočasnej povahy (m. m. III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020, I. ÚS 315/2025, IV. ÚS 98/2025). Posúdenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žalobe spadá zásadne do právomoci správneho súdu a úlohou ústavného súdu nie je a nemôže byť opakovaný prieskum reálnej existencie týchto podmienok. Podstatou ústavnoprávného prieskumu takého rozhodnutia je preto len obmedzený test ústavnosti, t. j. posúdenie, či má rozhodnutie o (ne)priznaní odkladného účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a či nie je

prejavom svojvôle, teda či je náležité odôvodnené (m. m. I. ÚS 346/2017). Keďže aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu (napr. I. ÚS 295/2021), ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zamerá na posúdenie, či správny súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku.

23. Podľa § 185 písm. a) SSP správny súd môže, ak osobitný predpis neustanovuje inak, na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného uznesením priznať správnej žalobe odkladný účinok, ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

24. Odkladný účinok správnej žaloby upravený v § 184 až § 189 SSP má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní.

25. Splnenie podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žalobe bude vždy prísne individuálne. Napriek tomu by mal správny súd zohľadniť najmä tie dopady a ujmy, ktoré by mohli v dôsledku svojho vzniku zmarit tú ochranu subjektívnych práv, právom chránených záujmov alebo povinností, resp. zákonnosti, ktorú by mohlo poskytnúť rozhodnutie správneho súdu vyhovujúce správnej žalobe.

26. Po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia a posúdení sťažnostných námietok ústavný súd zastáva názor, že správny súd sa pri rozhodovaní nedopustil svojvôle, pretože vychádzal z relevantných ustanovení Správneho súdneho poriadku regulujúcich priznanie odkladného účinku správnej žalobe a v súvislosti s tým sa náležitým spôsobom zaoberal tvrdeniami sťažovateľa obsiahnutými v jeho návrhu o hrozbe vzniku závažnej ujmy, ktorú by mu malo preskúmané správne rozhodnutie spôsobiť. Podľa názoru ústavného súdu nevybočilo namietané uznesenie správneho súdu z medzí ústavnosti, pričom správny súd svoje rozhodnutie síce stručne, no ústavne konformne odôvodnil, keď posúdil, že dodržanie procesnoprávných podmienok bolo splnené, avšak nebola naplnená ani jedna z hmotnoprávných podmienok podľa § 185 písm. a) SSP.

27. Správny súd v prvom rade poukázal na samotné konanie o pozemkových úpravách, ktoré prebieha vo viacerých etapách, pričom schválenie vykonania projektu pozemkových úprav (nasledujúce po schválení projektu), ktoré je predmetom správneho prieskumu, je etapou, v ktorej už nie je priestor na zmenu či doplnenie pozemkových úprav ani podávanie námietok proti zásahom do vlastníckeho práva. Tieto námietky bolo možné uplatniť v predchádzajúcej fáze konania o pozemkových úpravách, teda vo fáze schvaľovania projektu pozemkových úprav rozhodnutím z 26. februára 2019, ktorého preskúmanie zákonnosti bolo vylúčené na samostatné konanie vedené správnym súdom pod sp. zn. 6S/13/2024. Správny súd poukázal na aktuálne prebiehajúce konanie o reštitučných nárokoch sťažovateľa ako samostatné administratívne konanie, ktoré nie je spôsobilé vyvolať prerušenie konania o pozemkových úpravách. Zákon č. 330/1991 Zb. v § 42e priamo rieši prípady, ak súčasne s konaním o pozemkových úpravách prebieha aj reštitučné konanie. Pôvodnému vlastníkovi po vykonaní pozemkových úprav nie je možné vydať jeho pôvodný pozemok, keďže tento zanikol. Zaň mu bude v konaní o pozemkových úpravách daný nový

pozemok prostredníctvom Slovenského pozemkového fondu (resp. štátnej organizácie lesného hospodárstva). Ako hypotetickú hodnotí preto ústavný súd námietku sťažovateľa, že mu budú (v prípade úspechu v reštitučnom konaní, pozn.) pridelené pri vyrovnaní náhradné pozemky v kvalite nezodpovedajúcej pozemkom, ku ktorým si reštitučný nárok uplatnil, keďže v súčasnosti nie je zrejмый samotný výsledok reštitučného konania ani to, aké pozemky budú následne „v hre“.

28. Pokiaľ sťažovateľ vo vzťahu k povinnosti súdu vysporiadať sa s jeho reštitučnými nárokmi v konaní o pozemkových úpravách poukazuje na právny názor najvyššieho správneho súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. 5Svk/53/2022, ústavný súd konštatuje, že v spomínanej právnej veci sťažovateľa sa kasačný súd námietkami týkajúcimi sa nesprávneho právneho posúdenia veci nezaoberal, ale napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil iba z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

29. Správne mu súdu nemožno vytknúť, že sa mu sťažovateľom popísaná ujma spojená s napadnutým uznesením žalovaného javila ako hypotetická, predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľovo vlastnícke právo nebolo dosiaľ v reštitučnom konaní potvrdené, teda sťažovateľ svoj návrh nepodporil dôkazmi, z ktorých by bolo možné vyvodit' hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku v zmysle už uvedeného ustanovenia Správneho súdneho poriadku. Zároveň správne mu súdu nie je namieste vyčítať ani záver, že sťažovateľ neosvedčil ani to, že priznanie odkladného účinku správnej žalobe nie je v rozpore s verejným záujmom. Predmetnú otázku správny súd ani nemusel posudzovať vzhľadom na skutočnosť, že podmienky na vyhovie návrhu na odkladný účinok správnej žalobe musia byť splnené kumulatívne a už prvá podmienka splnená nebola. Napriek tomu správny súd poukázal na potrebu ochrany subjektívnych práv viac ako 350 subjektov, ktoré sú rozhodnutím z 13. augusta 2019 dotknuté.

30. Okrem uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že správny súd musí pri rozhodovaní o odkladnom účinku správnej žaloby brať zreteľ aj na výnimočnosť tohto inštitútu, ktorým sa zasahuje do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu, a v tomto kontexte sa musí posúdiť aj miera zásahu do práv sťažovateľa (m. m. III. ÚS 364/2017).

31. Konštatovanie správneho súdu o charaktere konania ako „vykonávacieho“ je v danom prípade opodstatnené a nijako nepredznamenáva meritórne rozhodnutie správneho súdu, ako to tvrdí sťažovateľ. Pri posudzovaní hmotnoprávnej podmienky bezprostrednej hrozby závažnej nemajetkovej ujmy sa správny súd nemohol vyhnúť určitým hodnotiacim právnym úvahám, ktoré nevyhnutne dotvárajú kontext takého rozhodovania. Tento sprievodný efekt nemusí byť automaticky nezlučiteľný so spravodlivým procesom (predbežný názor sudcu podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 25 SSP).

32. Ústavný súd považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovie návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný a z ústavného hľadiska tak nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Odôvodnenie v bodoch 19 a 20 napadnutého uznesenia nie je možné považovať za arbitrárne alebo ústavne neudržateľné, aj keď ho sťažovateľ (ako pre neho nepriaznivý) považuje za nesprávne (čo je pochopiteľné). Zároveň platí, že keď v ústavnej sťažnosti spochybňuje náhradné zákonné riešenie uvedené v bode 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia ako pre neho (podľa jeho názoru) potenciálne nevýhodné, ide o riešenie legálne, a teda zákonom považované za adekvátne.

33. Rozhodnutie je odôvodnené dostatočne vzhľadom na jeho procesnú povahu, keď predstavuje výnimku z automatického nepriznania odkladného účinku správnej žalobe, pričom pri obsahu takého odôvodnenia platí, že nejde o kvantitu, ale o vystihnutie podstaty predmetného riešenia predbežnej procesnej otázky.

34. To však, a to zo zákona, neznamená, že je napadnutým uznesením predznamenáný výsledok konania o správnej žalobe (čoho sa sťažovateľ obáva) a že v ňom naznačené závery meritórne obstoja v rámci rozhodovania správneho súdu alebo pri jeho prieskume na základe kasačnej sťažnosti. Pokiaľ napadnuté uznesenie ústavný súd nezrušil, týka sa to výlučne ústavnej udržateľnosti tohto rozhodnutia, a to výlučne v procesnej rovine rozhodovania o odkladnom účinku správnej žaloby, nie o jeho vecnej správnosti ako finálneho výsledku v prebiehajúcom konaní. Ústavný súd pri procesnom ani pri meritórnem rozhodovaní nenahrádza správny súd a nerozhoduje „kauzu“, skúma „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022). Prístup sťažovateľa, naopak, spočíva v rozpútaní rozsiahlej polemiky na úrovni zákona skutkového stavu spojenej s pripojením k takej argumentácii príslušných článkov ústavy a dohovoru, ktoré s riešenou problematikou nevyhnutne obsahovo súvisia, keďže rozhoduje súd v kontexte dotyku so subjektívnymi právami. To však negeneruje splynutie správnosúdneho konania s konaním o ústavnej sťažnosti. Inými slovami, ide o zamieňanie si opravných prostriedkov v súdnom konaní s inštitútom ústavnej sťažnosti.

35. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, poukazujúc na vlastnú judikatúru, v zmysle ktorej samotný nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecného súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným, ústavnú sťažnosť v časti označeného práva na súdnu ochranu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

36. Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol aj ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, ktoré majú charakter všeobecných ústavných princípov primárne neformulujúcich žiadne základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Uvedené princípy sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení zmiených článkov ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení sťažovateľom uvedených článkov ústavy, a preto aj táto časť ústavnej sťažnosti bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

37. Ak sťažovateľ namieta porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, jeho argumentácia o porušení týchto práv hmotnoprávneho charakteru je

nevyhnutne previazaná so záverom o nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe, ktorého ústavnosť nebola v konaní o ústavnej sťažnosti spochybnená, preto ústavný súd nenachádza v danom prípade možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok ani jeho práva na pokojné užívanie majetku. Aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 16. septembra 2025**

**Ladislav Duditš**  
**predseda senátu**